

EVROPSKI PARLAMENT

2009 - 2014

Dokument zasedanja

A7-0456/2013

10.12.2013

POROČILO

o regionalnem znamčenju: najboljši praksi v podeželskih gospodarstvih naproti
2013/2098(INI)

Odbor za kmetijstvo in razvoj podeželja

Poročevalec: Eric Andrieu

VSEBINA

	Stran
PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA.....	3
OBRAZLOŽITEV	9
MNENJE ODBORA ZA PROMET IN TURIZEM	13
MNENJE ODBORA ZA REGIONALNI RAZVOJ.....	17
IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU	20

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA

**o regionalnem znamenju: najboljši praksi v podeželskih gospodarstvih naproti
Dok. 2013/2098(INI).**

Evropski parlament,

- ob upoštevanju člena 174 in naslednjih členov Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), ki določajo cilj ekonomske, socialne in teritorialne kohezije ter opredeljujejo finančne strukturne instrumente za uresničevanje tega cilja,
  - ob upoštevanju člena 39 PDEU, ki določa cilje skupne kmetijske politike,
  - Uredba (EU) št. [...] /2013 Evropskega parlamenta in Sveta o podpori za razvoj podeželja iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1698/2005¹,
  - ob upoštevanju Uredbe (EU) [...] /2013 Evropskega parlamenta in Sveta o skupnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu, Kohezijskem skladu, Evropskem kmetijskem skladu za razvoj podeželja in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo, o splošnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu in Kohezijskem skladu in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1083/2006²,
  - ob upoštevanju člena 48 Poslovnika,
  - ob upoštevanju poročila Odbora za kmetijstvo in razvoj podeželja ter mnenj Odbora za promet in turizem in Odbora za regionalni razvoj (A7-0456/2013),
- A. ker je pojem teritorialnega razvoja v zadnjih letih pridobil na pomenu, zlasti z vključitvijo bolj izrecnega sklicevanja nanj v Lizbonsko pogodbo;
- B. ker je bila evropska politika razvoja podeželja, ki predstavlja drugi steber skupne kmetijske politike (SKP), uradno priznana v reformi Agende 2000; ker je politika za razvoj podeželja z reformo dobila položaj, ki presega socialno in strukturno politiko, ki se izvaja zgolj kot dopolnilo k politiki kmetijskih trgov;
- C. ker prihodnja okvirna uredba o regionalni politiki države članice poziva k celovitemu načrtovanju in pripravi programov, da bi tako zagotovili večjo skladnost med večletnimi programi Evropskega sklada za regionalni razvoj, Evropskega socialnega sklada, Kohezijskega sklada in Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (pa tudi Evropskega sklada za pomorstvo in ribištvo), in sicer s skupnim strateškim okvirom, s katerim bi preprečili podvajanje financiranja in dvojne pobude ter si prizadevali za uresničitev ciljev strategije Evropa 2020 in ki bi temeljil na pogodbi o partnerstvu, ki bi jo pripravile države članice v sodelovanju z ekonomskim in socialnimi partnerji ter predstavniki civilne družbe; ker morajo biti ukrepi in pobude za razvoj ozemelj, zlasti

---

¹ UL L [...], [...], str.[...]

² UL L [...], [...], str.[...]

podeželskih, zato del celovitega in medsektorskega pristopa;

- D. ker je meja med mestom in podeželjem vse bolj zabrisana in ker se širi predmestno kmetijstvo; ker je pomembno, da je tudi regionalna politika kot dopolnilo k politiki razvoja podeželja usmerjena k podeželskim območjem, da bi tako podprli inovativne in strukturne projekte na teh območjih;
- E. ker instrumenti za razvoj podeželja, ki so na voljo državam članicam na podlagi veljavne uredbe za razvoj podeželja, tem državam in njihovim regijam ponujajo številne možnosti za razvoj in ker pri sedanjih programih za razvoj podeželja te možnosti zaradi pomanjkanja proračunskih sredstev niso dovolj izkoriščene;
- F. ker bodo z uredbo za razvoj podeželja za programsko obdobje 2014–2020 razširjeni ukrepi, ki bodo na voljo državam članicam, zlasti kar zadeva ukrepe za podporo proizvodnji kakovostnih živil, ukrep za sodelovanje med teritorialnimi akterji, da bi z zagotavljanjem kakovostnega blaga in storitev v celoti izkoristili vire, ukrepe za krepitev organizacij proizvajalcev ter ukrepe v zvezi z inovativnostjo in diverzifikacijo gospodarstva na podeželju;
- G. ker je bila boljša vključitev primarnih proizvajalcev v prehransko verigo v okviru shem kakovosti, promocije na lokalnih trgih in kratkih dobavnih verig določena kot ena prednostnih nalog pri razvoju podeželja za obdobje 2014–2020;
- H. ker na področju razvoja podeželja pristop LEADER najbolj odraža koncept sodelovanja, ki vključuje raznolike akterje, pri čemer pa je glavni poudarek še vedno na kmetijstvu, in ker bi si lahko vključeni akterji prizadevali za izoblikovanje skupnih sektorskih teritorialnih projektov, da bi tako izpostavili posebnosti in najboljše prakse obravnavanega enotnega območja;
- I. ker bi morala biti izbira načinov v praksi in vrste podpore, ki se zagotavlja v programih za razvoj podeželja, prepuščena državam članicam ali njihovim regijam, če se odločijo za regionalno načrtovanje programov; ker imajo države članice najboljše možnost, da opredelijo ustrezen poudarek takih programov na nacionalni ali regionalni ravni;
- J. ker je mogoče z metodami prek skupnih pristopov pritegniti in vključiti vse javne subjekte in zasebne akterje ne glede na njihovo raven delovanja, da bi tako razvili sodelovanje na različnih področjih in v celoti izkoristili potencial posameznega območja na podlagi skupnega projekta, pri čemer je treba zlasti v tem primeru posebno pozornost nameniti pomenu lokalnih razvojnih združenj, združenj proizvajalcev in zadrug, ki lahko delujejo kot prednostni partnerji za zagotovitev dostopa do lokalnih, regionalnih, nacionalnih in mednarodnih trgov;
- K. ker lahko uspešni in celoviti programi za razvoj podeželja konkretno in pozitivno vplivajo na stopnjo brezposelnosti in konkurenčnost podjetij na podeželju, s čimer se zmanjša tveganje za brezposelnost in za to, da bi prebivalci na podeželju zaradi nizkih prihodkov živeli v skrajni revščini;
- L. ker lahko oznake teritorialne odličnosti pripomorejo k vzdržljivosti in razvoju teritorialnih gospodarstev, zlasti v najbolj občutljivih, gorskih in najbolj oddaljenih

regijah, in sicer z uskladitvijo sklopov kakovostnega (živilskega ali neživilskega) blaga in storitev, ki so neločljivo povezani med seboj ter povezujejo posebnosti posameznih ozemelj in zlasti njihovo (zgodovinsko, kulturno, geografsko ipd.) dediščino; kadar so to blago in storitve združeni v sklope, so edinstveni in ustvarjajo dohodek na regionalni ravni, ki prinaša nove priložnosti na regionalnih in mednarodnih trgih, hkrati pa se lahko pod njihovim okriljem regije promovirajo kot turistične destinacije; ker je namen tega teritorialnega znamčenja opredeliti tista ozemlja, ki delujejo skupaj in so ustvarila skupna partnerstva in sinergije, da bi tako dolgoročno izkoristila svoje vire, ohrabila lokalne in regionalne proizvajalce in spodbudila svoja gospodarstva, kar je temeljni pogoj za kakovost življenja na podeželju ter uravnotežen razvoj podeželja in mest; ker se teh oznak odličnosti ne sme mešati z označbami kakovosti (zaščiteni označba porekla (ZOP), zaščiteni geografska označba (ZGO) in zajamčena tradicionalna posebnost), ki se podeljujejo živilom, s katerimi pa so v celoti združljive in jih celo popolnoma dopolnjujejo; ker bi morale te oznake prispevati k spodbujanju takih shem v Evropski uniji in izven nje ter izboljšati konkurenčnost podeželskih gospodarstev in obenem ustvarjati zaposlitvene možnosti;

- M. ker je sistem zaščitene označbe porekla (ZOP) in zaščitene geografske označbe (ZGO) učinkovit sistem, ki v veliki meri pripomore k razvoju podeželja in teritorialnemu razvoju, saj ustvarja in širi dodano vrednost prek kolektivnega delovanja proizvajalcev in vseh zainteresiranih strani in z načinom promocije zadevne regije na lokalnih, regionalnih in mednarodnih trgih; ker regionalno znamčenje nikakor ne sme nadomestiti sheme ZOP/ZGO ali je kakor koli ogroziti;
- N. ker bi z ukrepi za spodbujanje in podporo regionalnega in lokalnega medsebojnega delovanja primarnega in terciarnega sektorja lahko zagotovili trajnosten razvoj kmetijstva in turizma v Evropski uniji;
- O. ker je treba izoblikovati in uporabiti učinkovito tržno orodje za povečanje konkurenčnosti regionalnih proizvodov, spodbujanje lokalnih proizvajalcev in podporo razvoju regionalne identitete, ki se ne navezuje le na kmetijstvo, ampak vključuje tudi druga področja;
  - 1. pozdravlja celovit pristop k teritorialnemu razvoju iz uredbe o skupnem strateškem okviru za evropske sklade; ugotavlja, da sta potrebna usklajevanje in skladnost med različnimi evropskimi skladi, da se zagotovi uravnotežen, trajnosten in usklajen teritorialni razvoj;
  - 2. ugotavlja, da je teritorialni razvoj izrecno naveden kot eden od ciljev skupne kmetijske politike in dopolnjuje še druga cilja, in sicer prehransko varnost ter trajnostno upravljanje naravnih virov, pa tudi boj proti globalnemu segrevanju;
  - 3. poudarja, da imajo kmetijske regije večfunkcijsko vlogo, ki ne vključuje le razvoja kmetijstva, temveč tudi druge gospodarske in družbene dejavnosti, ki se navezujejo na lokalno krepitev zmogljivosti na področju spretnosti, znanja in izkušenj ter naložbe v natančno opredelitev in izkoristek vseh lokalnih prednosti ter dragocenih in skritih potencialov in virov;
  - 4. pozdravlja koncept „lokalnega razvoja, ki ga vodi skupnost“ in poziva države članice, naj ta koncept uresničijo ter odpravijo morebitne ovire med ministrstvi in drugimi upravnimi organi, ki sodelujejo pri upravljanju tega inovativnega pristopa; poudarja, da upravni

postopki ne bi smeli biti zapleteni niti ne bi smeli pristojnim organom države članice povzročati dodatnih stroškov;

5. poziva države članice in njihove regionalne organe, naj spodbujajo bolj dinamične oblike participativnega upravljanja kot načine za izvajanje skupnih projektov teritorialnega razvoja, s katerimi bi lahko zajeli vse gospodarske panoge, tudi turizem, v kmetijstvu pa živilske in neživilske panoge, kot so projekti regionalne oskrbne verige (kratke prodajne verige, prehranske verige, lokalne klavnice, projekti pridobivanja metana iz kmetijske biomase, zelena kemija, biomateriali itd.), kjer bo poseben poudarek na mikropodjetjih in novih podjetjih, podlaga pa bo postopno priznavanje identitete posameznega ozemlja, kot jih opredeljuje in jim daje vsebino njihova dediščina; ugotavlja, da taki načini upravljanja temeljijo na kompleksnih partnerstvih med akterji in organi, ki jih je treba medsebojno povezati na podlagi koncepta oznake teritorialne odličnosti; zato države članice poziva k izoblikovanju platforme za izmenjavo najboljših praks, pri čemer naj uporabijo orodja iz pristopa LEADER za programe razvoja podeželja;
6. poudarja, da bi lahko tesnejše sodelovanje med lokalnimi akterji pripomoglo h krepitvi podeželskih gospodarstev, še zlasti v najbolj ranljivih regijah, skupaj z gorskimi regijami, ter v bolj odmaknjenih regijah, kot so najbolj oddaljene regije; poudarja, da bi ozemlja lahko izkoristila boljšo organizacijo, da bi opredelili celoten potencial njihovih virov (tudi skritih virov) v interesu vseh akterjev, povezanih prek medsebojne odvisnosti in solidarnosti (na primer, akterji, vključeni v kmetijstvo, rokodelstvo in obrt, turizem, dediščino, skupaj z organizacijami proizvajalcev, združenji in trgovinskimi zbornicami itd); izpostavlja, da je namen tovrstnega strateškega usklajevanja akterjev pritegniti vire, tako da se vključijo in presežejo sektorske ali panožne logike in se opozori na uporabo teritorialnih pristopov, ki ustvarjajo nov dohodek na teritorialni ravni s pomočjo trženja sklopov dopolnjujočega se blaga in storitev, ki odražajo posebnosti posameznega ozemlja; v zvezi s tem zahteva, da se s takim teritorialnim upravljanjem odločno podprejo ustvarjanje, razvoj in izboljšanje promocije kmetijskih proizvodov in živil, vključenih v obstoječe sheme kakovosti, ki temeljijo na varstvu intelektualne lastnine, kot tudi promocija kakovostnih storitev (ki na evropski ravni ni uradno priznana), saj se promocija kmetijskih proizvodov in storitev vzajemno krepi ter vsi akterji s solidarnim ravnanjem zagotavljajo promocijo vsega blaga in storitev na lokalnem območju;
7. ugotavlja, da je namen oznak teritorialne kakovosti sicer res spodbuditi proces ustvarjanja teritorialne vrednosti ter vanj vključiti proizvode in storitve z vidika identitete in družbene odgovornosti ter dopolniti obstoječe sheme kakovosti kmetijskih proizvodov in živil, ki temeljijo na poreklu, in sicer z izoblikovanjem poenotene celote in ustvarjanjem sinergij s temi shemami, vendar gre tovrstno znamčenje še nekoliko dlje, saj se uporablja tudi na splošno za vse proizvode, blago in storitve na posameznem ozemlju in za model upravljanja, ki ga uporabljajo podjetja, institucije in lokalni akterji na tem ozemlju;
8. poudarja, da je treba za omogočanje konkurenčnosti spodbujati oblike povezovanja med različnimi regijami in medsektorska partnerstva; priznava vlogo predstavniških organizacij, kot so združenja na regionalni, nacionalni in evropski ravni, ki skrbijo za promocijo regionalnih oznak ter povečujejo in krepijo vse večjo prepoznavnost regije; poziva, naj se pobude za regionalno znamčenje bolj upoštevajo kot možnost za skupno temo v okviru evropskega teritorialnega sodelovanja in evropskih finančnih pobud in kot

orodje, ki predstavlja naložbo v dolgoročno vitalnost v konkurenčnosti regije;

9. meni, da morajo oznake regionalne kakovosti prispevati k ohranjanju podobe Evrope kot kakovostne turistične destinacije, ki temelji na raznolikih področjih regionalnega turizma, kot so kmečki in podeželski turizem, ekološki in kulinarčni turizem, pa tudi na industrijski, zgodovinski, naravni in kulturni dediščini, ter vključevati tudi kolesarske poti v kombinaciji z javnim prevozom; poudarja, da trenutno ne obstaja evropska oznaka za storitve, povezana z določenim območjem, ki bi potrošnikom omogočila, da prepoznajo kakovosten turističen proizvod; s tem v zvezi priporoča prispevek k uvedbi kakovostne dinamike v sektor turizma, predvsem za podeželski turizem in mala podjetja; meni, da lahko to pripomore k oblikovanju alternative tradicionalnim sektorjem, kot sta kmetijstvo in živinoreja; meni, da mora vsaka znamka kakovosti, ki je povezana z določenim območjem, ustrezati sklopu specifikacij, ki zagotavljajo kakovost, da je treba pri njej upoštevati obstoječe oznake in na njih graditi, kot so označbe za živilske proizvode, hkrati pa ne sme povzročati zmede glede kmetijskih proizvodov z oznako kakovosti Evropske unije;
10. meni, da pobude, kot je omrežje EDEN (Evropska območja odličnosti), povečujejo konkurenčnost, prispevajo k razvoju trajnostnega in kakovostnega turizma v regiji na podlagi potenciala mikro- in malih podjetij ter spodbujajo sodelovanje lokalnih institucij, sklepanje partnerstev in diverzifikacijo udeležencev pri ustvarjanju oznake regionalne kakovosti; poziva Komisijo, naj vključi različne oblike turizma, ki vključujejo podeželske dejavnosti, v ustrezne ukrepe in programe, kot so pobuda EDEN (Evropska območja odličnosti), program Calypso itd.; poudarja, da je treba podeželske turistične dejavnosti podpirati s pomočjo ciljno usmerjenih ukrepov in programov;
11. poziva Komisijo in države članice, naj v prihodnjih programih razvoja podeželja določijo ustrezne ukrepe in zadostna sredstva za spodbujanje dobrega upravljanja in trajnostnih oblik teritorialnega upravljanja, tako da se uporabijo in okrepijo ukrepi, ki temeljijo na kolektivnem delovanju: ukrepi za sodelovanje (tudi za sisteme trajnostne proizvodnje), usklajevanje, izmenjave, omrežja, usposabljanje, skupine proizvajalcev, promocija, obveščanje in naložbe, določeni v novih uredbah o razvoju podeželja; poziva lokalne akcijske skupine na podlagi programa Leader+, naj zagotovijo potrebno podporo za vzpostavitev omrežij za sodelovanje, ki bodo povezovala lokalne in regionalne proizvajalce, ponudnike storitev ter kulturne ustanove, kot so univerze, knjižnice in raziskovalna središča, da bi tako omogočili vključitev kulturnih in zgodovinskih vidikov ozemelj v regionalne oznake ter s tem vzpostavili trajne vezi med usposabljanjem, raziskavami in proizvodnjo, kar hkrati pomeni ustvarjanje trajnostnih delovnih mest;
12. meni, da bi morali ti programi vključevati številne sektorje, čeprav mora najpomembnejše ostati kmetijstvo, in da bi jih morali ocenjevati organi upravljanja, pristojni za razvojne načrte;
13. poziva Komisijo, naj podpre prizadevanja držav članic pri priznavanju in spodbujanju novih oblik sodelovanja na podeželju na podlagi oznak teritorialne odličnosti, in sicer s pomočjo orodij, ki jih prinaša reforma SKP, kot so pobuda Unije LEADER, orodja za tehnično pomoč in povezovanje v mreže, evropsko partnerstvo za inovacije (EPI), evropska mreža za razvoj podeželja ter vsa druga orodja in sredstva, ki bi lahko bila

potrebna; te nove oblike evropskega teritorialnega sodelovanja temeljijo na objektivni oceni regionalnih sinergij, pri čemer se upoštevajo socialne, ekonomske in okoljske razsežnosti, trajnost, raznolikost ekonomskih in socialnih akterjev (tudi iz sektorja turizma), vključenih v promoviranje regionalne identitete, ter vse posebno blago in storitve, ki jih je mogoče razviti na posameznem ozemlju, da bi tako ustvarili in ohranili dodano vrednost;

14. meni, da bi morale imeti države v okviru novih oblik teritorialnega sodelovanja možnost, da uporabijo vse ukrepe za razvoj podeželja, povezane s politiko kakovosti za živila, da bi tako zlasti razvili prodajo na lokalnih trgih in v kratkih prodajnih verigah, izboljšali trajnost ter poznavanje načinov proizvodnje, pri tem pa v celoti spoštujejo predpise EU ter ne vplivajo na obstoječe sheme Unije za kakovost, jih ogrožajo ali slabijo, kot so zaščitena označba porekla (ZOP), zaščitena geografska označba (ZGO) in zajamčena tradicionalna posebnost; meni, da bi morale biti v kmetijsko-živilskem sektorju oznake teritorialne odličnosti omejene na promoviranje že obstoječih shem kakovosti za zaščiteno označbo porekla (ZOP), zaščiteno geografsko označbo (ZGO) in zajamčeno tradicionalno posebnost ali na podporo pri oblikovanju novih tovrstnih shem; poziva Komisijo, naj glede na širjenje številnih oznak in regionalnega znamčenja za živila v Evropi pripravi seznam oznak z regionalnimi posebnostmi, da bi tako preprečili morebitne negativne učinke na sheme kakovosti; meni, da bi bilo treba koncept regionalnega znamčenja jasno opredeliti, pri čemer bi bilo treba upoštevati pozitivno izkušnjo z obstoječimi oznakami kakovosti (zaščiteni označbami porekla, kontroliranimi označbami porekla in zaščiteni geografski označbami), ter da bi bilo treba izoblikovati usklajene strategije, da bi tako s skupnim pristopom na podlagi okvira, določenega na ravni EU, preprečili podvajanje in prekrivanje;
15. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu in Komisiji.

OBRAZLOŽITEV

Oznaka teritorialne kakovosti

Ob upoštevanju sprememb na podeželju je Unija od konca 90-ih let minulega stoletja izoblikovala politiko razvoja podeželja, ki jo je vključila v drugi steber SKP, čeprav je le 20 % svežnja namenjenih nekmetom. Pojem celovite strategije teritorialnega razvoja, ki bi temeljil na uporabi lokalnih virov kot dela celovitega razvojnega pristopa, ki bi vključeval vse industrijske sektorje in vse akterje na določenem ozemlju, je bil prvič predstavljen na konferenci leta 1996 v Corku. Ta pristop, ki je omogočil izoblikovanje novih proizvodov in dejavnosti, ki so ustvarile številna nova delovna mesta in se razširile tudi na mednarodne trge, se ni dovolj razvil. Z izoblikovanjem oznake regionalne kakovosti bi zagotovili učinkovitejšo zaščito teh dejavnosti, hkrati pa bi poskrbeli tudi za njihovo promocijo v okviru globaliziranega gospodarstva.

Preden začnemo razpravljati o „oznaki regionalne kakovosti“, je treba zlasti natančno opredeliti, kaj sploh pomeni ozemlje. Treba je poudariti pomen upravljanja pri ustvarjanju bogastva in uvedbi teritorialnih proizvodnih sistemov. Vsaka oznaka bi imela osrednjo vlogo in bi spodbujala mobilizacijo akterjev ter organizacijo teles in posameznikov, vključenih v trženje proizvodov.

I. Ozemlje, kot gibalno trajnostne rasti: kraj, kjer se ustvarja bogastvo

(1) Kaj imamo v mislih, ko govorimo o ozemlju?

Natančen pojem ozemlja se je v evropskih politikah pojavil maja 1999 na neuradnem zasedanju Sveta v Potsdamu, ko je bila sprejeta evropska perspektiva prostorskega razvoja. Z Lizbonsko pogodbo je bil uveden izraz „teritorialen“, ki je bil povzet tudi v najnovjših reformah regionalne politike in skupne kmetijske politike EU. Koncept uravnoteženega teritorialnega razvoja je bil zelo jasno izpostavljen tudi v skupni kmetijski politiki. Kaj dejansko zajema pojem „ozemlje“?

Ozemlje ne pomeni le okvira ali ravni, na kateri poteka prostorsko načrtovanje, umeščene med občino in državo, brez posebnega upravnega pomena in kjer se politika izvaja na podlagi upadajočega hierarhičnega pristopa. Nasprotno, gre za družbeni konstrukt, s katerim se ljudje poistovetijo. Taka opredelitev omogoča upoštevanje vseh teritorialnih virov: tistih, povezanih s proizvodnjo, pa tudi posebnih in geografsko značilnih netrgovinskih virov, na primer vrste sodelovanja, socialni kapital, socialna kohezija, znanje in izkušnje, inovacijske sposobnosti, kakovost življenja, dediščina, posebne organizacijske strukture in navsezadnje institucije. Tak dinamični sistem se gradi na podlagi odnosov geografske bližine, razvitih med več akterji. Pokaže se lahko pri odpravljanju posebne proizvodne težave ali pa se utrjuje v dolgem procesu priznavanja identitete, zakoreninjene v dediščini ozemlja in povezane z njo kot podlaga za kolektivni razvoj. Te odnose je treba usklajevati, saj se z njimi ustvarjata vrednost in smisel ter poenostavlja izoblikovanje novih ali skritih virov.

Teritorialni pristop je način prilagajanja globalizaciji: vključuje zavračanje cenovne in stroškovne konkurence ter omejevanje pojavov selitev, saj podjetjem, ki poudarjajo kakovost, omogoča boljšo izrabo prednosti, povezanih s posameznimi območji. Predvsem se lahko tako precej podeželskim ozemljem omogoči sprejetje strategij za preživetje.

(2) Kako se razvije ozemlje in njegova posebna identiteta: osrednji vidik teritorialnega upravljanja

Kot je bilo navedeno zgoraj, je teritorialni pristop rezultat dela različnih javnih in zasebnih akterjev, ki se aktivirajo in prevzamejo odgovornost ter katerih ukrepi usklajevanja za vire predstavljajo resnično javno delovanje, za katero so potrebni novi načini upravljanja, to pa je tudi temeljno vprašanje tega poročila in izoblikovanja oznake.

Ker je dolžina tega poročila omejena, se bomo osredotočili le na način upravljanja, ki zadeva organizacijo gospodarske dejavnosti in optimizacijo proizvodnih procesov na podeželskih ozemljih ter lahko privede do izoblikovanja oznake regionalne kakovosti.

Kakovostno upravljanje zajema predvsem dinamično in učinkovito kolektivno organizacijo. Ta sočasno temelji na mreži in informacijskih tokovih, ki jih sproža skupna strategija ter se navezujejo na geografsko in institucionalno bližino akterjev. Slednje združuje predvsem proces poistovetenja s skupno problematiko in iskanjem rešitev zanj v obliki različnih načinov sodelovanja. Sledi proces preoblikovanja skritih ali celo virtualnih virov. Tako ustvarjanje virov predpostavlja sklepanje kompleksnih partnerstev med akterji in strukturami, ki se povežejo v skupnem teritorialnem pristopu. Potrebni je več faz: krepitev občutka solidarnosti, izmenjava idej, dogovor in dokončanje skupnih projektov. Tako upravljanje ima nekaj posebnosti:

– Na prvem mestu številni akterji, ki živijo na nekem ozemlju ali bi lahko na njem ukrepali, dobijo vlogo pri oblikovanju javne politike. V tem okviru so zbrani lokalni predstavniki iz zasebnih podjetij, javnih organov, trgovskih zbornic, združenj, organizacij delodajalcev, sindikalnih organizacij, državljanov, pa tudi organizacij na regionalni, nacionalni, evropski in mednarodni ravni.

Drugič, tako upravljanje mora biti zmožno ustvarjati interakcijo, sodelovanje in pogajanja med raznolikimi medsebojno odvisnimi akterji, katerih cilji, strategije, časovni okviri in referenčna območja se lahko med seboj razlikujejo ali si celo nasprotujejo, vendar ob tem vsak od njih na svoj način prispeva k ustvarjanju dejavnikov razvoja. Njihovo skupno delovanje jih krepi kot posameznike, hkrati pa se izoblikujejo tudi številni sekundarni multiplikacijski učinki, ki koristijo vsem.

– Zaradi različnih vpletenih ravni odločanja se omogoči ustvarjanje posebnih načinov organizacije in ureditev, zato je treba zagotoviti usklajevanje lokalnega vidika z globalnim. To privede celo do ustvarjanja novih praks in „hibridnih“ pravil, ki odstopajo ali so celo v nasprotju z obstoječimi predpisi in standardi.

V tem sklopu imajo javni organi osrednjo vlogo, ki zajema določanje usmeritev, vodenje dejavnosti, usmerjanje ureditve in teritorialno kohezijo. Javni subjekt mora omogočiti aktiviranje vseh akterjev z enako srednje- in dolgoročno vizijo za neko ozemlje, da se zagotovi uresničitev skupnih razvojnih ciljev v okviru celovitega in usklajenega projekta. Lokalna skupnost mora hkrati zagotavljati tudi odnose s svetom zunaj zadevnega ozemlja: z drugimi ozemlji ter nacionalnimi in nadnacionalnimi organi, tudi z Evropsko unijo. Zagotavljati mora kohezijo skupnega projekta in v ta namen usklajevati pogodbene postopke (listine) metode dela ob upoštevanju zastavljenih ciljev kakovosti in zavez akterjev. To vključuje vodenje pogajanj, reševanje sporov, iskanje kompromisov, izoblikovanje zavezništov in razmerij moči med različnimi akterji, med katerimi se vsakdo ravna po svojih

interesih, ter prevzemanje odgovornosti na konkurenčnih ali deljenih področjih pristojnosti.

Obstajajo tri glavne vrste upravljanja: sektorsko, medsektorsko in teritorialno upravljanje. To poročilo daje prednost teritorialnemu upravljanju. Vse navedene vrste pripomorejo k povečanju dinamičnosti ozemelj, ob čemer se prvi dve dokaj pogosto uporabljata v SKP (združevanje proizvajalcev) in sta lahko sestavni del tretje, ki je najcelovitejša in najbolj razvita.

II. Jasneje opredeljeni teritorialni agroživilski sistemi

Glavni namen strateškega usklajevanja lokalnih akterjev, obravnavanega v poglavju o upravljanju, je ustvarjanje posebnega nabora blaga in storitev, ki bo temeljila teritorialnih virih. Prav tovrstna ponudba je posebej pomembna pri oznaki regionalne kakovosti.

Natančneje, oblike usklajevanje akterjev omogočajo zajetje virov, proizvodov in storitev, tako da se uporabi pristop, ki presega zgolj sektorsko logiko in postane teritorialen. Proizvod, značilen za neko ozemlje, je mogoče ob prehajanju med različnimi vrstami izkoristiti na več načinov, od trženja kot generičnega proizvoda do obdelave, ki povsem spremeni njegove značilnosti, kar posameznemu ozemlju omogoči, da ponudi kompleksen nabor proizvodov. To je posebej pomembno, saj opozarja na možnosti za dodano vrednost s preoblikovanjem generičnih ali standardiziranih proizvodov v posebne proizvode z uporabo kvalitativnih pristopov, ki uporabljajo lokalne dejavnike: kolektivno blago ter socialne in okoljske prednosti. Medtem ko se v standardnem, na konkurenci osnovanem gospodarstvu cene znižujejo zaradi zmanjšanja ali izginjanja stopnje dobička, pa v gospodarstvu, ki spodbuja razlikovanje na podlagi izvora, kakovosti, okoljskih storitev in drugih virov, značilnih za ozemlje, cene rastejo, pojavijo se nove oblike dohodka ali pa se ohranijo obstoječe (na primer kmetijski proizvodi, ki že imajo oznake kakovosti).

V tem okviru imajo z načini usklajevanja, s katerimi se akterji povežejo med seboj, vsi korist od tega teritorialnega dohodka, ustvarjenega zaradi posebnosti v organizaciji in razvoju teh ozemelj. Ti tokovi teritorialnega dohodka izvirajo iz uporabe skladnih strategij teritorialnega razvoja in omogočajo zadovoljitev interesov vseh sodelujočih akterjev. Ne temeljijo le na klasičnih proizvodnih dejavnikih, temveč tudi na širšem naboru virov, ki jih je mogoče preoblikovati v dodano vrednost. Tako je v začetni fazi to, da lokalni akterji opredelijo obravnavane vire, osrednji del procesa.

V današnji Evropi večina podeželskih ozemelj predlaga le ozek nabor proizvodov, predelanih ali drugačnih, ki odražajo naravo lokalnih obrti in industrije. Zgornja analiza načinov upravljanja kaže, da lahko zadevne panoge individualno ali kolektivno sodelujejo pri širitvi in krepitvi te ponudbe proizvodov z ustvarjanjem sinergije med vsemi dostopnimi viri, da se tako omogoči razvoj novih oblik specifičnega teritorialnega dohodka. Zadevna širitev ima dvojni učinek na trge: najprej gre za obogatitev ponudbe blaga in storitev, ki se dopolnjujejo in so zelo povezani med seboj, kar imenujemo tudi „košarice“. Če so znotraj njih proizvodi diferencirani na podlagi kakovosti in porekla (v povezavi z neko regijo, znanjem in spretnostmi ali načinom proizvodnje), so storitve težje opredeljive, vendar imajo hkrati precejšen potencial. Primeri za to so turizem, transport, storitve v zvezi z dediščino, trgovina in komunikacijska sredstva.

Ta poseben nabor blaga in storitev je tudi sestavni del zgodovine, kulture, identitete in je neločljiv del nekega ozemlja. Ta edinstvenost ščiti blago in proizvode pred konkurenco od drugod in nudi odlično razvojno priložnost zlasti za najranljivejša podeželska ozemlja. Teritorialna specifičnost je torej bistvena za oblikovanje del košaric blaga in storitev ter

konkurenčnost ozemelj.

Povpraševanje po košaricah blaga in storitev temelji na geografski bližini in zaupanju. Blago in storitve se tržijo z neposredno prodajo, na mestnih tržnicah, turistično prodajo, vodenimi ogledi, restavracijami, socialnimi organizacijami itd. Povpraševanje kaže tudi kakovost in poznavanje blaga in storitev ter podobo ozemlja. Povedano drugače, ni kakovost proizvoda tista, ki ustvarja ugled ozemlja, ampak je dejstvo, da prihaja z določenega ozemlja, tisto, ki zagotavlja kakovost proizvoda. Povpraševanje je pogosto na lokalni in mednarodni ravni s pomočjo turizma. Tako ni posebne oznake ali označbe, ki bi jo lahko uporabili za opozarjanje na kakovost proizvoda, značilno za ozemlje, in s pomočjo katere bi ga lahko učinkoviteje promovirali na regionalnih, nacionalnih in mednarodnih trgih.

Zato je to poročilo zastavljeno kot poziv Evropski uniji, naj izoblikuje evropsko oznako regionalne kakovosti. Natančneje, gre za krovno oznako, ki bi se uporabljala za vse blago in storitve s poreklom z ozemelj, vključenih v celovit razvojni projekt.

Ugotovitve

Celoten pristop, predstavljen v tem poročilu, jasno kaže, kako zelo pomembno je spodbujati nove razvojne modele za vsa podeželska ozemlja. Od tega je odvisno preživetje marsikaterega od njih. Če bodo boljše organizirana, se bodo namreč povečale njihove možnosti za boljši izkoristek globalizacije in sprememb, s katerimi se srečujejo naše družbe.

Sedanja politika razvoja podeželja že vsebuje nekaj instrumentov, ki jih je mogoče uporabiti za spodbujanje razvoja ozemelj, najprej in predvsem pobuda Skupnosti LEADER. V pripravah na nacionalne načrte za razvoj podeželja za naslednje programske obdobje bi lahko to pobudo Skupnosti sedaj razširili na vse regije (prek osi 4 Evropskega sklada za pomorstvo in ribištvo na ribištva ter celostnih teritorialnih naložb na mesta), da bi dopolnili pristop z uporabo več skladov, ki se jih lahko uporabi za financiranje projektov, ki sodijo na področja več skladov na enem ozemlju ali na mešanih ozemlju podeželsko/mestno ali mestno/obalno itd. tematske programe bi lahko vključili tudi v operativne programe Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja, da bi tako pridobili več sredstev. Po mnenju poročevalca bi bilo smiselno precej sredstev nameniti krepitvi teritorialnega upravljanja, saj je kristalno jasna njegova pomembna vloga, ki jo ima pri opredeljevanju in izkoriščanju virov in spodbujanju nujnega sodelovanja med akterji. Z izbiro učinkovitih ukrepov, kot so sedanji ukrepi za vodenje dejavnosti, usposabljanje, prenos znanja in izkušenj ali inženiring ali tisti iz reforme SKP, na primer sodelovanje, inovativnost, povezovanje v mreže in pospeševanje prodaje, bi lahko izboljšali organizacijo ozemelj ter kakovost blaga in storitev, ki jih lahko ponudijo. Vendar pa bi bilo treba v kontekstu globalizacije zagotoviti tudi uradno priznanje evropskih oznak regionalne kakovosti, s čimer bi širše odprli nove trge blaga in storitev.

11.11.2013

MNENJE ODBORA ZA PROMET IN TURIZEM

za Odbor za kmetijstvo in razvoj podeželja

o znamki regionalne kakovosti: najboljši praksi v podeželskem gospodarstvu naproti (2013/2098(INI))

Pripravljaivec mnenja: Alfreds Rubiks

POBUDE

Odbor za promet in turizem poziva Odbor za kmetijstvo in razvoj podeželja kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

- A. ker je znamčenje regionalne kakovosti pomembno za regije in podeželsko gospodarstvo, saj poudarja povezavo med proizvodi in storitvami ter določenim in edinstvenim območjem, od koder izvirajo, in lahko tudi spodbudi razvoj trajnostnega turizma ter izboljša konkurenčnost teh regij;
- B. ker lahko promocija proizvodov lokalnih podjetij poveča privlačnost regije za turiste;
- C. ker bi z ukrepi za spodbujanje in podporo sinergij med primarnim in terciarnim sektorjem na lokalnem in regionalnem nivoju lahko zagotovili trajnosten razvoj kmetijstva in turizma v Uniji;
- D. ker imajo lokalna partnerstva odločilno vlogo pri razvoju in spodbujanju znamk regionalne kakovosti;
  1. meni, da je treba določiti posebne regionalne značilnosti in pri nadaljnjem razvoju regionalnega znamčenja organizirati sodelovanje in partnerstvo med vsemi zainteresiranimi stranmi; poziva Komisijo, naj pri izvajanju turističnih dejavnosti upošteva posebnosti in potrebe najbolj oddaljenih regij ter obalnih, otoških in hribovitih območij Unije na področju razvoja;
  2. meni, da mora znamčenje regionalne kakovosti prispevati k ohranjanju podobe Evrope kot visokokakovostne turistične destinacije, ki temelji na raznolikih področjih regionalnega turizma, kot so kmečki in podeželski turizem, ekološki in kulinarčni turizem, pa tudi na industrijski, zgodovinski, naravni in kulturni dediščini, ter vključevati tudi kolesarske poti v kombinaciji z javnim prevozom;

3. poudarja, da ne obstaja evropska znamka za sektor storitev, povezana z določenim območjem, ki bi potrošnikom omogočila, da prepoznajo kakovosten turističen proizvod; s tem v zvezi priporoča prispevek k uvedbi kakovostne dinamike v sektor turizma, predvsem za podeželski turizem in mala podjetja; verjame, da lahko pripomore k oblikovanju alternative tradicionalnim sektorjem, kot sta kmetijstvo in živinoreja; meni, da mora vsaka kakovostna znamka, ki je povezana z določenim območjem, ustrezati sklopu specifikacij, ki zagotavljajo kakovost, in da jo je treba oblikovati z upoštevanjem obstoječih znamk, na primer označb za živilske proizvode, in ne sme povzročati zmede v povezavi s kmetijskimi proizvodi z oznako kakovosti Unije;
4. meni, da znamčenje regionalne kakovosti potrošnikom daje možnost primerjave različnih proizvodov in zagotovilo, da jim je ponujena storitev, ki dosegata določene minimalne standarde kakovosti;
5. poudarja, da je za dobro delovanje znamčenja regionalne kakovosti bistvenega pomena, da se natančno opredelijo okvirni pogoji in merila za dodelitev znamke, ki naj jih spremljajo ustrezni programi podpore lokalnim organom in podjetjem (financiranje, izobraževanje itd.), ki bodo omogočali njihovo učinkovito izvajanje;
6. meni, da pobude, kot je omrežje EDEN (Evropska območja odličnosti), povečujejo konkurenčnost, prispevajo k razvoju trajnostnega in visokokakovostnega turizma v regiji na podlagi potenciala mikro- in malih podjetij ter spodbujajo sodelovanje lokalnih institucij, ustvarjanje partnerstev in diverzifikacijo udeležencev pri ustvarjanju znamke regionalne kakovosti;
7. poziva Komisijo, naj vključi različne oblike turizma, povezane s podeželskimi dejavnostmi, v ukrepe in programe, ki so z njimi povezani, kot so pobuda EDEN (Evropska območja odličnosti), program Calypso itd.; poudarja, da je treba podeželske turistične dejavnosti podpirati s pomočjo ciljno usmerjenih ukrepov in programov;
8. poziva Komisijo, naj Parlamentu in Svetu čim prej posreduje predlog o ustanovitvi evropskega potrdila o kakovosti za turizem, ki bo okrepilo varnost potrošnikov, povečalo dostopnost sklopa turističnih proizvodov za potrošnike in njihovo zaupanje vanje, izboljšalo storitve na določenih geografskih območjih ter spodbujalo družbeno in okoljsko odgovorne turistične storitve; meni, da bi moralo takšno potrdilo o kakovosti vsebovati oceno dejavnikov, kot so trajnosten dostop do turističnih storitev, njihov okoljski, gospodarski in socialni vpliv;
9. meni, da je treba za večji uspeh znamk regionalne kakovosti zagotoviti izmenjavo izkušenj, povezovanje v mreže ter partnerstva; priznava vlogo predstavniških organizacij na lokalni, regionalni, nacionalni in evropski ravni, kot so združenja, ki skrbijo za promocijo znamk regionalne kakovosti in večajo njihovo prepoznavnost; poziva Komisijo in države članice, naj spodbujajo vzpostavljanje po možnosti čezmejnih platform za sodelovanje; poziva Komisijo, naj poveča obstoječo podporo izmenjavi izkušenj ter znanja, da bi razvili znamčenje regionalne kakovosti in regionalne proizvode, ki so okoljsko trajnostni in zanimivi za turiste;
10. poudarja, da morajo te platforme vsem udeleženi zagotoviti vse vrste informacij in poučnih pojasnil o znamkah regionalne kakovosti in njihovem prispevku k razvoju

turizma in drugih sektorjev v regiji ter vzpostaviti podatkovno bazo, ki bo vsebovala primere dobre prakse iz vse Evrope, kakor tudi posebne ponudbe, namenjene posebnim ciljnim skupinam in povečanju prepoznavnosti znamk regionalne kakovosti;.

11. poudarja, da morajo države članice ustvariti okvir, ki bo omogočal partnerstvo med vsemi, ki so zainteresirani za razvoj znamke regionalne kakovosti;
12. meni, da je zato, da bo znamka regionalne kakovosti uspešna, potrebna kritična masa strokovnjakov in financiranja, in da jo je zato treba horizontalno in ciljno podpirati z evropskimi strukturnimi in investicijskimi skladi in drugimi evropskimi instrumenti;
13. meni, da je potrebna bolj jasna razmejitev med znamko regionalne kakovosti, zaščiteno geografsko označbo in zaščiteno označbo porekla, ker vsak od teh sistemov temelji na drugačnem načelu in se ne uporablja v enakih primerih, in financiranje teh sistemov iz posebnih instrumentov.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	5.11.2013
Izid končnega glasovanja	+: 35 -: 4 0: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Georges Bach, Izaskun Bilbao Barandica, Philip Bradbourn, Michael Cramer, Philippe De Backer, Luis de Grandes Pascual, Christine De Veyrac, Saïd El Khadraoui, Ismail Ertug, Knut Fleckenstein, Jacqueline Foster, Franco Frigo, Mathieu Grosch, Jim Higgins, Juozas Imbrasas, Dieter-Lebrecht Koch, Georgios Kumucakos (Georgios Koumoutsakos), Werner Kuhn, Jörg Leichtfried, Gesine Meissner, Mike Nattrass, Dominique Riquet, Petri Sarvamaa, Vilja Savisaar-Toomast, Olga Sehnalová, Brian Simpson, Keith Taylor, Giommara Uggias, Peter van Dalen, Dominique Vlasto, Artur Zasada
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Jean-Jacob Bicep, Spiros Danelis (Spyros Danellis), Michel Dantin, Markus Ferber, Zita Gurmai, Geoffrey Van Orden, Bernadette Vergnaud
Namestniki (člen 187(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Traian Ungureanu

16.10.2013

MNENJE ODBORA ZA REGIONALNI RAZVOJ

za Odbor za kmetijstvo in razvoj podeželja

o znamki regionalne kakovosti: najboljši praksi v podeželskem gospodarstvu naproti (2013/2098(INI))

Pripravljaivec mnenja: Oldřich Vlasák

POBUDE

Odbor za regionalni razvoj poziva Odbor za kmetijstvo in razvoj podeželja kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

1. poudarja, da je znamka regionalne kakovosti zlasti pomembna za lokalna območja in gospodarstvo na podeželju, saj poreklo proizvodov in storitev jasneje povezuje s posebnim in cenjenim območjem ter spodbuja produktiven regionalni gospodarski razvoj; meni, da lahko znamke regionalne kakovosti v času globalizacije gospodarstva pomembno prispevajo tako k regionalni, teritorialni in lokalni prepoznavnosti kot tudi k ohranjanju, prenosu in spodbujanju lokalnih in regionalnih običajev, zgodovine ter posebnosti območja ter tako pomagajo izboljšati konkurenčnost in privlačnost podeželskih območij;
2. se strinja, da imajo regionalne znamke in zaščitene označbe EU posebno vlogo na območjih z nekaterimi omejitvami; v zvezi s tem priznava vlogo novih označb, kot je na novo uveden evropski znak za kmetijske proizvode iz gorskih območij; poziva Komisijo, naj uvede podobne označbe za proizvode iz otoških območij; poudarja pomen regionalnih znamk za posamezne sektorje, kot so na primer regionalne ustvarjalne industrije, kjer lahko v procesu označevanja z lokalnimi znamkami nastanejo novi kulturni proizvodi, znamke pa lahko tudi prispevajo h gospodarskemu napredku v teh regijah;
3. poudarja medsektorsko naravo in dodano vrednost znamk regionalne kakovosti, ki podpirajo posebne kmetijske proizvode, rokodelstvo in obrtništvo ter posebne proizvodne postopke; poudarja vrednost sodelovanja med znamkami regionalne kakovosti, temelječega na odnosu med viri, ki si jih deli več regionalnih znamk na lokalni in regionalni ravni, in sinergijah med sosednjimi regionalnimi znamkami; meni, da lahko proizvodi z regionalno znamko dopolnjujejo ponudbo proizvodov in usmerjajo k drugim storitvam na podeželju, kot so turizem, nastanitve, gostinske storitve itd.; v zvezi s tem poudarja, da je treba na lokalni, regionalni, nacionalni in evropski ravni uporabiti

integriran in celosten pristop k promociji proizvodov z regionalno znamko; meni, da bi bilo treba v celoti podpirati izboljšanje trženja regionalnih znamk in njihovih geografskih označb, da se okrepi njihova podoba v EU in zunaj nje; meni, da je treba preprečiti tveganje, da bi se označbe regionalne znamke, ki se uporabijo za označevanje kmetijskih proizvodov, pomotoma zamenjevale s sedanji označbami porekla in geografskimi označbami EU v agroživilskem sektorju, saj morajo proizvodi z zaščiteno označbo izpolnjevati posebne pogoje, ki jih določijo regulativni organi;

4. poziva lokalne akcijske skupine v okviru programa Leader +, naj podpirajo oblikovanje mrež za sodelovanje med lokalnimi in regionalnimi proizvajalci, ponudniki storitev in kulturnimi ustanovami, kot so univerze, knjižnice in raziskovalna središča, da se omogoči združevanje kulturnih in zgodovinskih vidikov območij v regionalnih znamkah, prek katerih se lahko vzpostavijo trajne povezave med usposabljanjem, raziskavami in proizvodnjo, s tem pa se ustvarijo tudi delovna mesta;
5. meni, da znamka regionalne kakovosti, ki temelji na teritorialnem pristopu od spodaj navzgor, spodbuja sodelovanje in mreženje med različnimi lokalnimi gospodarskimi akterji in socialno-poklicnimi organizacijami, ki lahko tako razvijajo in izboljšujejo svoje proizvode in storitve ter uvajajo okolju prijaznejše postopke; je prepričan, da sta posebej pomembna vidika merila kakovosti spoštovanje pravic delavcev in upoštevanje vpliva na okolje;
6. poziva države članice in podnacionalne organe, naj ustrezno upoštevajo znamke regionalne kakovosti in njihovo vlogo na podeželskih območjih, tako da jih vključijo v svoje lokalne in regionalne razvojne strategije;
7. meni, da sta za uspeh regionalnih znamk potrebna kritična masa strokovnjakov in financiranje, da se bodo lahko med drugim razvile trgovinske strategije za izboljšanje prisotnosti teh znamk na trgu v Evropi in tretjih državah; poziva, naj se v okviru evropskih strukturnih in investicijskih skladov zagotovi boljša in ustrežnejša podpora za regionalne znamke; poziva države članice in ustrezne druge organe, naj ta pristop podprejo v svojih programskih dokumentih za naslednje programsko obdobje 2014–2020, vključno s čezmejnimi programi; meni, da bi bilo treba uvesti dodatne ukrepe za zaščito blaga z regionalno znamko, denimo ukrepe za preprečevanje kopiranja zaščitene označbe EU za agroživilske proizvode ali zamenjave s temi označbami;
8. poudarja, da je treba za uspešno uporabo prejetih sredstev iz evropskih strukturnih in investicijskih skladov čim bolj olajšati, uskladiti in poenostaviti upravne postopke za upravičence;
9. meni, da so za večji uspeh znamk regionalne kakovosti bistvenega pomena izmenjava izkušenj, povezovanje v mreže in partnerstva pa tudi zgodovinska, kulturna in simbolna dediščina območja; priznava vlogo predstavniških organizacij, kot so združenja na regionalni, nacionalni in evropski ravni, ki skrbijo za promocijo regionalnih znamk in krepijo njihovo vse večjo regionalno prepoznavnost; poziva, naj se pobude za regionalne znamke bolj upoštevajo kot možnost za skupno temo v okviru evropskega teritorialnega sodelovanja in evropskih finančnih pobud in kot orodje, ki predstavlja naložbo v dolgoročni obstoj konkurenčnosti regije.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	14.10.2013
Izid končnega glasovanja	+: 30 -: 0 0: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Luís Paulo Alves, Francesca Barracciu, Victor Boștinaru, Nikos Hrizogelos (Nikos Chrysogelos), Danuta Maria Hübner, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Mojca Kleva Kekuš, Constanze Angela Krehl, Iosif Matula, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Andrea Cozzolino, Cornelia Ernst, Catherine Grèze, Karin Kadenbach, Maurice Ponga, Elisabeth Schroedter, Richard Seeber, Patrice Tirolien, Giommara Uggias, Derek Vaughan
Namestniki (člen 187(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Edvard Kožušník

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	26.11.2013
Izid končnega glasovanja	+: 30 -: 3 0: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	John Stuart Agnew, Eric Andrieu, Liam Aylward, José Bové, Luis Manuel Capoulas Santos, Vasilica Viorica Dăncilă, Michel Dantin, Paolo De Castro, Albert Deß, Herbert Dorfmann, Hynek Fajmon, Iratxe García Pérez, Béla Glattfelder, Martin Häusling, Peter Jahr, Elisabeth Jeggler, Jarosław Kalinowski, Elisabeth Köstinger, Agnès Le Brun, George Lyon, Mairead McGuinness, James Nicholson, Marit Paulsen, Ulrike Rodust, Alfreds Rubiks, Czesław Adam Siekierski, Sergio Paolo Francesco Silvestris, Alyn Smith, Ewald Stadler, Marc Tarabella
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Spiros Danelis (Spyros Danellis), Giovanni La Via, Maria do Céu Patrão Neves, Petri Sarvamaa, Milan Zver